

מנצרים ומנוצלים

אירוטיקה (נת, תלאביב; איטליה - גרמניה) מורכבת מארבעה סיפורים קצרים, פרי עטו של אלברטו מוראביה, שנועדו ל' נפץ את האגדה כאילו הגברים הם אבות התאחה המינית. זאת לא אמת. ההיפך הוא הנכון: הגברים הם קורבנות המין הנשי, הרודף אותם, מנצל אותם ולמעמים גם משעבד אותם.

שלושת הסיפורים הראשונים במרובע, הם אפיונות קלושות. הרביעי הוא יצירת מופת. בשלושה מסופר על עתונאי המנוצל על ידי קטינות ונשותיו, על פרקליט ה' יודע לשמור כספו מתאמת הבצע של ה' נשים, ועל תיירת המביימת אונס בסיציליה, כאשר הוא אינו מתרחש במציאות לפי משאלתה. הרביעי מספר רק על חייל הנוסע ברכבת, אין בו כמעט תמליל. אולם חסרונו של זה אינו מורגש.

החיל (נינו מנפרדי) נוסע בקרון נוסעים בדרך חזרה לבסיסו, כאשר אל הקרון נכ' לעת אלמנה שוטפת אכרים, המעוררת את דמיונו ואת יצריו. הוא מנסה להתחכך בה, למשש אותה, לנשקה ולגרותה.

במקום לסטור לו על פניו, היא יושבת כל הנסיעה בפנים אישיים, כאילו העניין אינו נוגע לה כלל. לבסוף, כשהם נשארים לבד בקרון, אין היא מגלה התנגדות כש' החיל בועל אותה. ולמרות הכל, כך מסתבר בסוף, היא זאת המנצלת.

קאן

סינמה בלאש

שערונית אישהיתוף של ישראל בפס' טיבל הסרטים הבינלאומי בקאן הולכת ו' מתרחבת.

מרווח אלי קינן:

באותו יום בו נודע בירושלים שפסטיבל הסרטים בקאן מסרב לקבל את הסרט היש' ראלי חור בלונה, הגיעה לקאהיר סלגרמה: אנא, הודונו לשלוח את סרטו של אל' חראם.

אין כמובן שום קשר בין שתי העובדות האלה, ואין גם רגליים לסברה שמצריים התנתה, כרגיל, את השתתפותה באישהיתוף פות ישראל, ושהפסטיבל (קרי - משרד' החוץ הצרפתי) נכנע ללחץ.

גם העובדה שהסרט המצרי הנ"ל הוא סרט גרוע, שמקומו לא יכירנו בשום פס' טיבל, בעוד שסרטו של אורי זוהר הוא סרט טוב על רמה בינלאומית, לא עניינה את אנשי משרד' החוץ הצרפתי. הם אפילו לא יכלו לדעת על כך, כי הם הזמינו את הסרט המצרי מבלי לראות אותו. הם רצו בנוכחות תחול מצרי בכל מחיר, וקנו אר' תו בשק.

את הסרט הישראלי, לעומת זאת, הם ראו. הסרט הגיע למאריס במוזדה הדיסלומאטיה, וגברת דלאני, מהנהלת הפסטיבל, מצאה אותו יום אחד בבוקר על שולחנה, ללא הסברים. (עוד מיבצע זריו של גיימס הירשברג, סוכן חשובות השלוחת הירשברג, ושלצערי הרב 2001) השנוע התברר שמנהל הפסטיבל, מר פברה לה'ברה, ראה את הסרט בצורה מר'

הסנוב

הרוצה

ון קונרי בונד סיים את תפקידו בגולדפינגר, הפארודיה ש' עשה הבמאי סיני פורי על גיימס בונד. הוא הציל שם את האנשים הטובים של המערב מהרוצחים האכזריים של המזרח. שרצו להפוך את זה ארצות-הברית לפצצה אטומית. עכשיו הוא נמצא בבאהמה, ובעזרת הבמאי הקודם שלו, טרנס יאנג, הוא רוצח שוב את כל הרוצחים הרעים, שהתכוונו לרוצח את הטובים בנושק אטומי. הוא רוצח אותם בחדר-המיטות שלו, נלחם בהם בעזרת שפתונים מורעלים, קולבינגדים יוריאש, יכסות ומטר סים אטומיים.

עוד הגיימס בונד נלחם, ופיליפ (הרפתקאות בריו) דה'ברוקה עושה עליו פארודיה נוספת, בהשתתפות ז'אן-פול בלמונדו ואורסולה אנ' דרס. אותו זמן יושבת מילן דמוג'ו בבאהייה ומנצחת את הרשעים שלה בעזרת הסוכן החשאי OSS117, שהוא איזה פרדריק סטפורד ה'דומה, כמו שתי סיפית'מים, לשון קונרי.

בינתיים ממשיך ריצ'ארד ברטון להיות האנטי-גיימס-בונד החוזר מן הכפור, ואנג'לי אהד, עיתונאי לשעבר, מיכאל קיין, ממלא אול' מות קולנוע בתפקיד של גיימס בונד אפורי וקודר. מעין סוכן חשאי של המשרדים, גיימס-בונד-ש'לה-עניינים.

וכשכל זה מתבשל שם, ממשיך הקהל הישראלי להעריך את גיימס בונד עצמו ולצחוק מכל הפארודיות והאנטי-פארודיות ש' נעשו עליו, מהרפתקאות בריו, שליחות סודית בפראג, אדי קוני סטנטיין, וכל אותם שגילו כי במאה העשרים אין אדם עליון, וגיימס בונד הוא דמות מגוחכת כמו דון קישוט בתום המאה ה'16.

★ ★ ★

מה הוא זכה לכל הפולחן הזה? מה יש בו, שאין בכל מיני גיבורים אחרים של דורנו? יש על כך כמה תשובות, והתשובה העיקרית היא שאין בו מה שאין באחרים, אבל יש בו מה שיש בהם, ככולם. הוא שטחי, אינפנטילי, רוצח, צודק, פשיסט, שונא זרים, אלים, דון ז'ואן, אמין, ואיש חברה.

כל תקופה יוצרת לעצמה את הגיבור שלה, בצלם ובדמות בהם היתה רוצה לראות את עצמה. גיבור התקופה נראה כמו שבני-דורו היו רוצים להיראות; עושה מה שהם היו רוצים לעשות, ומתנהג כמו שהם היו רוצים להתנהג, אילו היו יכולים, או אילו היו מאס' שרים להם.

רוולף ולנטינו היה מתאהב עד עמקי נשמתו, ומת בכל סרט למען יפהיפה אחרת. גיימס בונד אינו מתאהב בהן; הוא כובש אותן באצבעו הקסנה. הגיבורים של קארל מאי רצחו והשמידו את אדומי-העור. גיימס בונד רוצח ומשמיד צהובי-עור, שחורי-עור, ואפורי-עור.

הוא מביא לידי ביטוי את הנטיות הפאסיסטיות, הגזעניות, של בני דורו. הוא נוקם במפלצות הסיניות והרוסיות, על כל מה שהן עשו לבני-המערב, ובעיקר על זה שהן זרות ורחוקות ושנואות. הוא הסמל הגברי של ימינו. הוא יפה, הוא מצליח אצל נשים, ומעורר בהן את התשוקות המסוכיסטיות. כולן היו רוצות להיורק אל המיטה בידיים הגבריות האלימות שלו.

זה לא מפליא.

אין תקציב. הקולנוע הישראלי רוצה לצאת למרחב. השוק של ישראל הקטנה יכול לקלוט רק מספר מצומצם של סרטים ישראלים לשנה, מה שמעמיד את תעשיית הקולנוע בפני הברירה: למצוא שחקים אחרים ולהיות תעשייה מקצועית - או להפיק שלושה סרטים חובבניים לשנה ובי' שאר הזמן הסנוי להילחם על סובסידיות ממשלתיות.

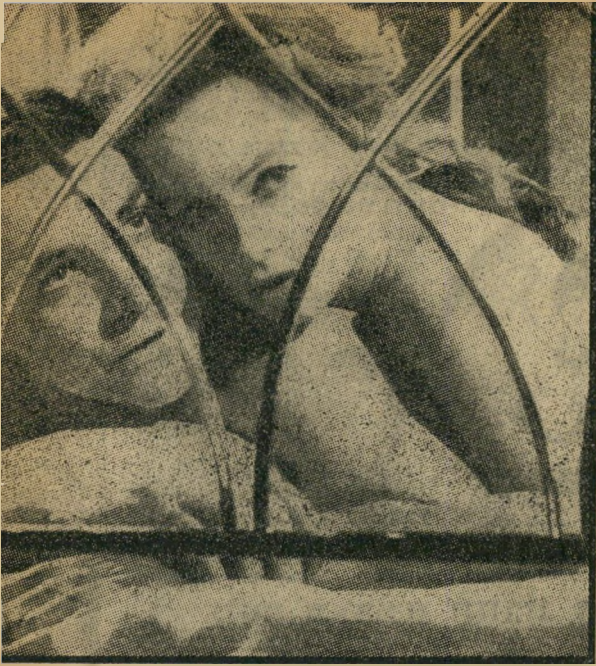
בפני אותה בעייה עמדו גם היונים וה' שבדים. הם הצליחו להגיע לשחקים חדשים בעזרת היריד הקולנועי החשוב ביותר ב' עולם - פסטיבל הסרטים בקאן.

קע"ם הבינה את זה. השנה, כמו בשנה שעברה, יקבל כל אחד מאלפי באי-הפסטיבל תיק יפה עם הסברים עניינים וברורים על האפשרויות של תעשיית-הקולנוע המיצרית, על מחירי השכרת אולפנים, ציוד ושחקנים, על ההקלות שנתונות ממשלת קע"ם למפי' קים, וצילומים מרהיבים של מיבחר הגופים העומד לרשות הצלמים. עמיתו המיצרי של הירשברג יזמין את מאות המפיקים וה' במאים למסיבת-קוקטייל באולם הקאזינו ה' מפואר, ישוחח איתם ויזמין אותם לבקר במצריים, יקבע עם כמה מהם פגישות מיוחדות, ויחזור לארצו, כפי שזה קרה בשנה שעברה, עם כמה חוזים חתומים ל' הפקת סרטים. הבמאי, התסריטאי וצוות ה' שחקנים של הסרט המיצרי, שהוטסו לקאן על חשבון הממשלה המיצרית, יעזרו לו בכל אשר יפנה.

לנספת-הענתונות בשגרירות הישראלית אין תקציב לזה, אבל יתכן שבמועדון-לילה קטן בקאן תופיע בחקופת הפסטיבל אינו זמרת ישראלית, אולי יפה ירקוני. אם זה

בררו ומורו ב'יוה מאריה' פעמיים מספיק

שון קונרי (עם לוצ'יאנה פאלוצי)

עד בלי די

הוא האידיאל האכזרי של ימינו. הוא מביא על סיפוקה את ה' כמיהה של תקופת הספציאליזציה, הצחתות, והסרט הנע אל היחיד הכליכול והכליודע.

הוא מאפשר לאנשים להעריך מקרוב את הישגי הטכניקה של המאה העשרים, ולספוג מהם תחושת כוח ועוצמה. הוא מעניין את האינטלקטואלים, המחפשים מתח ופעולה, ומעניין את ההמונים, הנמשכים אחר אותו הדבר. הוא איש-הפעולה של תקופת השלום הקר. את המתח של המלחמה והקרבות הוא מחליף במתח של ריגול.

מלבד כל זאת הוא האידיאל הסנובי של תקופת השפע. הוא יודע איזו עיבה לענוב, איזו תולצה ואיזו חליפה ללבוש. הוא יושב במסעדות הטובות ביותר, יודע להזמין את האוכל הטוב ביותר, לבחור במשקאות המשובחים ביותר. הוא נוסע במכוניות היפות ביותר והמשוכללות ביותר, גר בדירות המפוארות ביותר.

הוא הגיבור האמיתי של התקופה. אילולא היה קיים - היה צורך להמציא אותו.

★ ★ ★

ל הצלחה מסחררת מביאה עימה גל של חיקויים. יש מעט אנשים בעלי רעיון טוב, ויש המוני אנשים היודעים להעריך רעיון טוב, ביחוד אם הוא מוכיח את עצמו מבחינה כספית.

בקולנוע מקובלת אמנות החיקוי יותר מאשר בשטחים אמנותיים אחרים, משום שבקולנוע אנשי-הכסף הם המחליטים אם הסרט יוסרט או לא. אנשי-הכסף אינם מוכנים להסתכן בהרפתקות אמנותיות. הם רוצים דברים בטוחים. גיימס בונד, אנטי-גיימס-בונד, פארודיה על גיימס בונד, וגיימס בונד על הפארודיה של גיימס בונד, כל אלה הם דברים בטוחים.

יום אחד ימאס גיימס בונד על הקהל, כמו שנמאסו עליו כל גיבוריו הנצחיים, האלמותיים. אז יהיה צורך להמציא גיימס בונד חדש. אבל זיה לצרה בשעתה. גיימס בונד הנוכחי עדיין חי וקיים - מלונדון ועד רמלה.

מעניין, אפשר לברר סרטים באלעל. לנו אין תקציב.

כוכבים

ביב על הנשואי

המאורע האחרון שאירע בחייה של ברי' גייט בררו היה כשלא התחתנה עם ידידה בוב זאגורי. לפני זה היא הספיקה לא לה' ציק לחבריה במכסיקו, לא להרגיז את ה' חיות של מכסיקו, לא לריב עם ג'אן מורה, ולא להשתולל.

כל המעשים הללו כוסו עד לפרט האח' רון בידי מיטב עתונאי העולם. השבוע היא הסבירה, לאותם מיטב העתונאים, מועד לא נישאה לזאגורי. "כל כך הרבה נשואי-נפל מביאים לתוצ' אות קשות, חברתיות או אישיות! האם אני צריכה לספר לכם על זה בפרוטרוט כדי לשכנע אתכם?

למרות שאני מסכימה להינשא לבוב זאגורי, שפעמיים הסכמתי להינשא באופן בהול מדי, לוואדים ולשרייה. הנסיון שלי עם סמי פריז לימד אותי שבאהבה הדבר היחיד הבטוח הוא הרגע הנוכחי. אחר כך ...

"מספר הכוכבות המתקשרות בקשרי-נשוי' אין ממש מדהים אותי. שמונים אחוז מהן מתקשרות בגלל אהבה ממכס ראשון. לפני' מים גם בגלל אינטרסים, וזה תמיד נגמר בקטסטרופה. אפשר לחשוב שהן אינן מכי' רות את עצמן, ואינן יודעות עם מי מותר להן להתקשר, ומתי.

"אני מכירה את עצמי. אני יודעת היטב מי אני, מה אני רוצה ומה לעשות כדי ש' יהיה לי טוב או רע."